

Lapvég

Lassan elmúlik ez a nyár is. Forróság, verejték, por, valami nyomasztó, erős, erősebb fáradtság. Erősebb, mint eddig. Mi a fene van? Öregszünk netán? Vagy csak elszoktunk attól, hogy az élet... a lélek. Elszoktunk. Az ablakon beszáll a darázs, megkóstol, nevet, továbbrepül. Közben meg nagyot fordult a világ. Rendszert váltottunk, túl nagy volt a lépés, vagy csak túl ostobák voltunk ahhoz, hogy megbecsüljük azt a demokráciát, aminek a lehetősége följánlódott számunkra. Mi voltunk ostobák? Nem, nem mi voltunk azok, noha kellő ostobaság talán belénk is szorult, az új uraink voltak azok, szó szerint gondolom így, *uraink*, mivel éppen úgy viselkedtek, mintha azok lennének, az uraink – és parancsolóink. Nekem nem voltak azok, azt állítod, hogy neked sem, milyen érdekes, hogy *nekünk*, *így együtt*, mégiscsak azok voltak. Most meg vannak az újak, még el sem kezdték, de már itt vannak velük az ismerősen rossz hangok, az ősz is jön, hervatag a kedvünk, megint csak nekünk az, kik ezek a *nekünk*, mit tudom én, kisebbség, többség, egyre megy, rá kell jöjünk végre, a politika elválik az érzelmektől, sőt – de jobb, ha ezt nem forszírozzuk tovább, elválunk egymástól, magunktól, elválik a cipőnk talpa is...

Sokba kerülnek a könyvek, nyög a szülő *konkrétan*, megint csak azt érzi, hogy ez a demokrácia, akárhogy is van, arra jött létre, hogy megvágjon, kiszipolyozzon, nyomorba döntson. Mindegy, magyarázat nélkül is, megjelent valami furcsa, új nyomorúság, talán visszavonható paraméterekkel, s ha igen, mihamarabb vissza is kéne vonni őket, ám aki visszavonhatná, éppen abban látszik érdekeltnek, hogy ne tegye azt.

Jelesen, éppen most, aktuálisan, az iskola, az iskolakezdés alig viselhető teher lesz (van) nagyon sok (munkából, fizetésből élő és gazdálkodó) szülő számára. Adódik, hogy sakkozni kénytelenek a garasokkal. Anya kihúzza a fiókot, s nem találja benne a hetedik krajcárt (százast, ötszázast, ezrest), és nevet a gyermek, fülel, de nem jön a koldus, hogy kiségitse őket, a szemközti kukákat kirabolták a nyugdíjasok, minek is jönnének, nehány, még hivatásának élő koldusunk a Mátyás-templom tövébe költözött, meg azokra a jelesebb helyekre, ahol derék turistáktól valami leeshet.

Áll Buda, él még a magyar, de már csak alig áll, de már csak alig él. Rossz kis ügyek ezek, majd a Világbank megmondja, állhat-e, élhet-e. Addig pedig, még pár nap nyár, forró fényesség, remény-szerű felületesség, ha bírjuk.. Azután várhatóan belelépünk valami-be, de attól tartok, nem fog szerencsét hozni...

ZALÁN TIBOR